

104 VID M. A. CASTRÉNS OCH NATALIA TENGSTRÖMS BRÖLLOP DEN 31 OKTOBER 1850

Samlade arbeten. IX. Helsingfors 1896

Så sitter nu ändtligen gubben *Castrén*
 Och klappar sin smånätta gumma,
 Sen länge han vandrat så sorgsen allen
 Af fruktan att tiden försumma.
 Ostjak, samojeder, suffix, korrektur
 10 Ha hittills förvirrat hans tankar;
 Nu ger han dem fan. Det är ändtligt hans tur
 Att kasta i hamnen sitt ankar.

Vid väte och köld och vakor och tråk
 Han 14 grammatikor skrifvit;
 Nu hunnit han har till sitt femtonde språk,
 Som för paradiset var gifvet. –
 Det språket är kärlekens, lätt att förstå,
 Fastän utan formel och regel:
 20 Det läses i handtryck, i tryckning med tå,
 I ögonens mörkdjupa spegel.

Sjuhundra suffixer han funnit uppå,
 Och nu på den sjuhundra första.
 Han skrifver väl en gång om den äfvenså
 En disputation bland de största:
 Den räcker för lifvet, afhandlas så lugnt
 Förutan censur och kateder,
 Ty ämnet är godt, dertill vackert och ungt
 30 Och gör visst författaren heder.

105 J. V. SNELLMAN – J. L. RUNEBERG 21.I 1851

SLS, Borgåsamlingen

H:fors d. 21 Jan. 1851.

Broder Runeberg.

40 Vi hafva här alla dagar väntat Ditt glada besök. Osäker, när Du kommer, underrättas jag nu, att Pacius önskar få den uppskjutna Konserten för Fredrik Ehrströms efterlemnade till nästa vecka – mot slutet troligen. Omsorgen, att samla folk och pengar för tillfället, drifver mig att ännu ligga åt Dig med begäran om några verser till understöd. Deras spridande skall, om Du så önskar, förekommas.

Har Du något litet stycke, att sättas i musik, så torde nog Pacius fås att komponera det. Vill Du åter låta en scen, eller akt ur Dina dramatiska koncepter uppläsas eller för tillfället skrifva något stycke (helst litet längre, orimmad wers), så blir Cygnæus den, som deklamerar det. Hvad helst det är, gör det sin goda effekt; sista filen kan Du framdeles efter behag lägga dervid, då all skriftlig spridning nu afvändes. Sänd nu för all del något med Söndagens (elker> Måndagen)s post. Renskrifningen skall jag ombesörja.

Helsa hjertligt Din kära Hustru. Det är glädjande höra, att Hon och lilla Pilten äro raska.

Med de mina befinner jag mig som förr, tätt omhvärd af bekymmer,
men G<ud> V<are> L<of> ännu vid oförändradt mod.

Med broderlig tillgifvenhet

Snellman,

För Riddarens skuld måste jag slå kuvert.

106 OM HUMANITETENS BETYDELSE

HUB, JVS handskriftssamling

10

M<ina> D<amer>. M<ina> H<erra>. Ett stilla lif, en stilla död, det är lyckligtvis millioners lott. Den är plantans, den är blomsterverldens, hvars åskådande derföre är den stilla betraktaren så kärt, och sprider lugnet äfven öfver den själ, der oron herrskat. ||Den är flertalets bland människor och äfven samlifvet med dessa »stilla i bandena» skänker frid och förtröstan.|| Ett sådant lif, en sådan död var också den tondiktarens, i hvars namn denna sammankomst blifvit anordnad, till en vänlig åtanke af, hvad hans genius verkat för fosterländsk bildning. Icke såsom skulle icke äfven han pröfvat menskliga lifvets mödor och bekymmer. Han hade i bokstaflig mening uthärdat mången storm, då han i sin ungdom var fästad vid sjömannens yrke. Och under sina senaste år förmådde han endast genom ansträngning af alla sina krafter afvärja, hvad lifvet för en kärleksfull make och fader eger bittrast. Men med manligt mod och stilla själ bar han dessa skiftande öden; med lugn förtröstan gick han också döden till möte. Rättänkande, fridfull, deltagande för medmänniskor, fosterlandsälskande och varm för allt ädelt och upphöjdt i lifvet, gick han hädan, utan att hafva haft någon ovän, men efterlemnande tillgifna och vänner i alla dem, som lärt känna honom, hans rena sinnelag och hans fläckfria vandel.

20

30

Det finnes väl ingen sångens vän i denna ärade krets, som icke oftare njutit af dess behag vid de toner, Fredrik August Ehrström diktat. I dessa toner klingade vår store skalds tidigaste sånger, med dem flögo de från dal till dal kring fosterlandet. Enkla, flärdfria, lugna, men dock till hjertat trängande lämpa sig melodierna till sjelfva sångernas allmänna karakter, såsom de på andra sidan äro uttryck af tonsättarens eget inre. Toner af annan art, kraftfullt brusande eller romantiskt svärmande, kunde han icke frammana. Hans voro hjertats utgjutelser, icke den blixtnete fantasins eller den fulländade konstens. Och likväl äro dessa utgjutelser icke pjåkigt sentimentala; utan det råder i dem en resignation, ett lugn, som karakteriserar alla produkter af inhemsk konst, och som var lika karakteristiskt för den hädangångnes personlighet. Hvar och en, som känner några genuint Finska folksångsmelodier, måste i Ehrströms kompositioner finna en anklang af dessa. Andan, rytmen, de enkla tonfallen, deras vanligen inskränkta omfång på tonskalan gör båda beslägtade. Med riktig urskiljning fästade derföre Ehrström sina melodier vid en inhemsk skalds dikter. Lyckan unnade honom att fästa dem vid Runebergs. ||Det vittnar i sin mon om tonsättarens förtjenst, att hans melodier tillsamman med sådane ord lefvat på allas läppar. En gång skola dessa för oss bekanta, kära toner, hvilkas återljud ännu värmer hvarje här närvarandes känsla, äfven de förklinga och med dem kanske Ehrströms minne. Oss hans närmaste efterlevande tillhör det att egna honom en tacksam åtanke.||

40

50

Men det är lika lofligt som nyttigt, att människan från det enskilda